

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9To/36/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8418010003
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Farkaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8418010003.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Farkaša a sudcov JUDr. Mariána Sninského a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA, na verejnom zasadnutí konanom dňa 02.10.2019 v trestnej veci obžalovaného W. K., pre prečin zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok zo dňa 15.01.2019, sp. zn. 7T/1/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného W. K..

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Kežmarok zo dňa 15.01.2019, sp. zn. 7T/1/2018 bol obžalovaný W. K. uznaný vinným z prečinu zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- obžalovaný ako konateľ spoločnosti O., s.r.o., M. L. XXX/XX, K., ktorá bola v úpadku, zmaril uspokojenie svojho veriteľa spoločnosti K. SK spol. s.r.o. tým, že napriek tomu, že odobral tovar od spoločnosti K. SK spol. s.r.o. podľa faktúry č. 201107097 zo dňa 25.07.2011 v hodnote 28.623,82 € splatnej dňa 10.09.2011, za tento tovar nezaplatil, pričom po splatnosti faktúry spoločnosti K. SK spol. s.r.o. zvýhodnil iných veriteľov, a to minimálne živnostníka W. K. O., kedy dňa 20.11.2011 uhradil faktúry 182010, 192010, 25010, 282010, 302010, 352010, 0322011-1, 062011, 122011, 162011, 192011 v celkovej výške 95.764,65 € a veriteľov T. a.s., Q. W., W. G., T-W. M., a.s., O., s.r.o., G., s.r.o., V. N., V. M. - G. W., K. M., s.r.o., G. B., Y. O., J. G., s.r.o., B.-G., s.r.o., U., a.s., U. Y. M. a.s., W. spol. s.r.o., spolu v sume 76.747,44 €, ktoré splatné faktúry uhradil v období od februára 2012 do novembra 2012, čím takto svojím konaním spôsobil spoločnosti K. SK spol. s.r.o., L. 2, N. škodu najmenej vo výške 9.671,98 €.

Za to bol obžalovanému uložený podľa § 240 ods. 2 Tr. zákona, s použitím § 36 písm. j/ Tr. zákona, § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, § 50 ods. 1 Tr. zákona súd obžalovanému výkon uloženého trestu podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku súd uložil obžalovanému povinnosť uhradiť poškodenej strane spoločnosti K. SK spol. s.r.o. škodu vo výške 9.671,98 €.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku súd poškodenú stranu spoločnosť K. SK spol. s.r.o. so zvyškom jej nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote, riadne a včas, priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaný prostredníctvom obhajcu, ktoré odôvodnil podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 09.05.2019 prostredníctvom obhajcu. Namietal, že od vypracovania znaleckého posudku č. 63/2014 počas prípravného konania, podstata jeho obhajoby spočíva v tom, že ak znalec v

odpovedi na otázku č. 4 výslovne uvádza, že v období od 01.06.2011 do 28.12.2012 bola spoločnosť O. s.r.o. jednoznačne platobne schopná a túto skutočnosť potvrdil aj na hlavnom pojednávaní, nemôže byť založená jeho trestná zodpovednosť za prečin zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 1, 2 Tr. zákona. Objektívna stránka prečinu podľa § 240 Tr. zákona vyžaduje, aby išlo o dlžníka, ktorý nie je schopný plniť svoje splatné záväzky, t.j. je platobne neschopný (insolventný), čo súd v napádanom rozsudku správne konštatuje na strane 6 odôvodnenia. Ide o úpadkový trestný čin, takže na správny výklad skutkovej podstaty tohto prečinu je nevyhnutné aplikovať mimotrestnú normu, ktorou je zákon č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení platnom. Znenie objektívnej stránky daného prečinu zodpovedá legálnej definícii úpadku vo forme platobnej neschopnosti, ktorá je upravená v § 3 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Ak znalec dospel k záveru, že spoločnosť O. s.r.o. v rozhodnom období bola platobne schopná, tak trestnosť v zmysle § 240 ods. 1 Tr. zákona je vylúčená. Vychádzajúc z právneho princípu „racionálneho zákonodarcu“, vzťah medzi trestnou a mimotrestnou normou v tejto trestnej veci, teda medzi trestným zákonom a zákonom o konkurze a reštrukturalizácii vo vzťahu k vymedzeniu objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu podľa § 240 Tr. zákona nie je náhodný, keďže obidve právne normy boli pripravované a schvaľované v rovnakom čase a teda zákonodarca jednoznačným spôsobom trestnú zodpovednosť naviazal iba na platobnú neschopnosť, ako jednu z dvoch foriem úpadku podľa konkurzného zákona. Záver o forme úpadku dlžníka pri danom prečine musí dôsledne vychádzať z účtovníctva dlžníka. Na takéto posúdenie sú nevyhnutné odborné vedomosti, ktoré orgány činné v trestnom konaní, ani súd nemajú a preto bol do konania pribratý znalec z príslušného odboru. Aj keď žiaden dôkaz nemá nadradené postavenie, ak znalec v znaleckom posudku jednoznačne uzavrel, že spoločnosť O. s.r.o. nebola v rozhodnom období insolventná, bola iba predĺžená, tak týmito závermi riadne vykonaného dôkazu je súd viazaný. Ak spoločnosť O. s.r.o. bola v rozhodnom období predĺžená, nie však platobne neschopná a on ako konateľ uhrádzal iba aktuálne režijné výdavky za účelom realizovania zákaziek, tak záver znaleckého posudku o nemožnosti vytvorenia dostatku majetkových hodnôt pre ďalšiu činnosť s následným uspokojením veriteľov nemá žiadnu výpovednú hodnotu. Rozhodoval sa v danom čase vo viere, že spoločnosť z úpadku dostane. Vzhľadom na uvedené, je evidentné, že svojim konaním nenaplnil všetky obligatórne znaky objektívnej, ani subjektívnej stránky skutkovej podstaty prečinu zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 1, 2 Tr. zákona. Ak boli v rozhodnom období uhrádzané iba režijné náklady a neboli pomerne uhrádzané ostatné splatné záväzky, tak to nemôže založiť jeho trestnoprávnu zodpovednosť, ako to nesprávne uzavrel okresný súd. S poukazom na odvolacie dôvody, navrhuje, aby odvolací súd po preskúmaní veci túto zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. poriadku vo výroku o vine a v dôsledku toho aj vo výroku o treste a na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku nech rozhodne vo veci tak, že ho podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku spod obžaloby oslobodí.

K podanému odvolaniu sa vyjadril splnomocnenec poškodeného podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 06.06.2019. Uviedol, že podané odvolanie obžalovaného voči predmetnému rozsudku považuje za účelové a nedôvodné, s cieľom odvrátiť pozornosť konajúceho, ako aj odvolacieho súdu od podstatných a preukázaných skutočností v danej trestnej veci. Konajúci prvostupňový súd nepristúpil na argumentáciu uplatňovanú obžalovaným už počas konania pred ním, s touto sa správne nestotožnil, na túto neprihliadal a obžalovaného uznal vinným zo spáchaného skutku a správne mu uložil trest, ako aj povinnosť nahradiť škodu poškodenému vo výške 9.671,98 €. Obžalovaný sa vo svojom odvolaní zameral najmä na výpoveď ustanoveného znalca v predmetnom konaní R.. W. Y.. S touto argumentáciou nesúhlasí a považuje ju za špekulatívnu. Súdny znalec rozlišoval vo svojej výpovedi skutočnosť, či sa má jednať o platobnú neschopnosť alebo neschopnosť po účtovnej stránke alebo po stránke posudzovania pre účely zákona o konkurze a reštrukturalizácii č. 7/2005 Z.z., čo je podstatné aj v tomto trestnom konaní. Súdny znalec jednoznačne uviedol, že po účtovnej stránke bola spoločnosť O. s.r.o. schopná uhradiť v danej výške v rozhodnom období faktúru poškodenej spoločnosti, avšak po stránke pre posúdenie na účely zákona o konkurze a reštrukturalizácii, bola spoločnosť v rozhodnom období v predĺžení a nebola pre účely tohto zákona platobne schopná plniť si svoje záväzky voči veriteľom. K výpovedi súdneho znalca dáva do pozornosti, že sa vyjadroval v dvoch rovinách a to či mala spoločnosť v rozhodnom období po účtovnej stránke dostatok finančných prostriedkov a to čo i len čiastočne a v rovine druhej, či bola spoločnosť O. s.r.o. v rozhodnom období platobne neschopná podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Tvrdenia obžalovaného v odvolaní považuje z uvedeného dôvodu za zavádzajúce a špekulatívne, s cieľom oddialiť pozornosť súdov od prejednávanej trestnej veci a skutku kladeného obžalovanému za vinu. Má za to, že obžalovaný sa dopustil predmetného konania, ktoré mu je ako štatutárnemu orgánu spoločnosti O. s.r.o. kladené za vinu. Z vykonaného dokazovania a listinných dôkazov je dostatočne zrejmé, že obžalovaný ako konateľ spoločnosti O., ktorá bola v čase

od mesiaca október 2011 do mesiaca november 2012 v úpadku a nebola schopná uspokojiť svojich veriteľov, sa dopustil konania, ktorým zmaril uspokojenie platnej pohľadávky a to tým, že zvýhodnil iných veriteľov, ako aj sám seba ako fyzickú osobu - podnikateľa W. K. O. pred ním, nakoľko mu neuhradil jeho pohľadávku a to ani len čiastočne, čím mu spôsobil škodu vo výške 28.623,82 €.

Na základe takto podaného odvolania, krajský súd v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadnúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd v prvom rade poukazuje na vykonanie dôkazov, týkajúcich sa skutku, ktorý bol posúdený ako prečin zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 1, 2 Tr. zákona. Vo vzťahu k tomuto skutku boli vykonané dôkazy pred súdom prvého stupňa v dostatočnom rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom. Z takto procesne zabezpečených dôkazov následne okresný súd vyvodil skutkové okolnosti, pričom tieto majú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. Tieto skutkové okolnosti považuje krajský súd za správne a s nimi sa stotožnil a keďže súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, odvolací súd na toto rozhodnutie súdu prvého stupňa z dôvodu neopakovania tých istých okolností a skutočností v celom rozsahu odkazuje. Krajský súd rovnako konštatuje, že aj prípravné konanie bolo vykonané procesným spôsobom a dôkazy boli zaobstarané v dostatočnom rozsahu odôvodňujúcim podanie obžaloby. Súd prvého stupňa sa s týmito dôkazmi vysporiadal v celom rozsahu a to aj s prihliadnutím na návrhy a námietky procesných strán.

Výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelený celok tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodiť záver, že obžalovaný W. K. spáchal skutok, ktorý je mu obžalobou kladený za vinu. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ aj pre konanie nadriadeného súdu, ktoré spočívalo v zhodnotení dôkazov v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a na vytvorenie záverov o tom, či k spáchaniu skutku došlo, ak áno, ako a k akému. Z obsahu odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa zároveň vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

V súlade s uvedeným je možné, aj podľa názoru krajského súdu, výrok o vine obžalovaného ustáliť na základe výpovede svedka poškodeného R.. V. Y., ktorý uviedol, že spoločnosť K. SK dodala tovar spoločnosti O. s.r.o., faktúra bola vystavená a po dobe splatnosti nebola uhradená. Neskôr sa dozvedeli, že klient nemá peniaze, ale zároveň sa dozvedeli, že zo strany klienta boli uhradené faktúry iným spoločnostiam, pričom konateľ spoločnosti O. s.r.o. im podpísal uznanie záväzku.

Svedok W.. F. J., ktorý bol správcom konkurznej podstaty úpadcu O. s.r.o. uviedol, že spoločnosť K. SK si v konkurznom konaní uplatnila faktúru s istinou vo výške 25.623,82 €, avšak on ako správca spoločnosti K. nič neuhradil.

Za rozhodujúci dôkaz v predmetnej trestnej veci odvolací súd považuje výsluch znalca R.. W. Y. a ním podaný znalecký posudok, z ktorých vyplýva, že spoločnosť O. v čase splatnosti predmetnej faktúry, teda dňa 10.09.2011, mala prostriedky v pokladni a na bankovom účte v celkovej výške 70.249,- €, avšak mala záväzky vo výške 207.891,- €, z čoho vyplýva, že mohla pomerne uspokojiť svoj záväzok voči spoločnosti K. vo výške 9.671,98 €, pričom spoločnosť bola od júna 2011 v predĺžení a od júla 2011 mala záväzky po splatnosti viac ako 30 dní. Zároveň po dátume splatnosti faktúry poškodeného K. s.r.o. hradila spoločnosť obžalovaného O. s.r.o. záväzky iným veriteľom, ktorých pohľadávky boli neskôr splatné. Aj keď v čase splatnosti faktúry pre spoločnosť K. s.r.o. bola spoločnosť O. s.r.o. platobne schopná z hľadiska účtovného, z hľadiska zákona o konkurze a reštrukturalizácii mala viac ako jeden splatný záväzok po lehote.

Vo vzťahu k námietke obhajoby, že vzhľadom na to, že znalec uviedol, že spoločnosť mala dostatok finančných prostriedkov a teda nebola platobne neschopná, keďže znalec sa vyjadril, že mohla uhradiť celý záväzok spoločnosti K., odvolací súd udáva, že v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením súdu prvého stupňa, že za platobne neschopného, teda insolventného možno považovať toho dlžníka,

ktorý má viac ako jedného veriteľa a nie je schopný plniť 30 dní po lehote splatnosti viac ako jeden peňažný záväzok s tým, že dlžník nemá finančné záväzky 30 dní po lehote splatnosti kryté svojím finančným majetkom a ide o trvalejší ekonomický stav dlžníka. Z vykonaného dokazovania možno nepochybne ustáliť, že dlžník O. s.r.o. bol v roku 2011 v úpadku a mal viac ako jedného veriteľa s viac ako jednou pohľadávkou a nebol schopný priebežne uhrádzať všetky svoje splatné záväzky a jeho splatné záväzky presahovali hodnotu jeho aktív. Ak teda spoločnosť O. s.r.o. bola v predĺžení, za takéhoto stavu mal dlžník povinnosť uspokojiť svojich veriteľov pomerne a rovnomerne t.j. podľa zásad uspokojovania nezabezpečených veriteľov v konkurznom konaní a nie uprednostniť jedného z nich. Vo vzťahu k uvedenému odvolací súd dodáva, že z výpovede znalca Ing. Y. a ním podaného znaleckého posudku jednoznačne vyplýva, že v čase splatnosti faktúry spoločnosti K. SK s.r.o. mala spoločnosť O. s.r.o., ktorej bol obžalovaný konateľom finančné prostriedky vo výške 70.249,- €, avšak záväzky vo výške 207.891,- €, teda záväzky spoločnosti násobne prevyšovali majetok spoločnosti, pričom znalec zároveň potvrdil, že spoločnosť O. s.r.o. mala viac ako jeden záväzok splatný po lehote viac ako 30 dní s tým, že napriek uvedenému obžalovaný ako konateľ spoločnosti uprednostnil záväzky iných veriteľov, ktoré boli splatné neskôr a to vrátane záväzku živnostníka W. K. O., čiže záväzku svojho vlastného.

Na základe uvedeného, krajský súd konštatuje, že súhrn priamych aj nepriamych dôkazov jednoznačne preukazuje vinu obžalovaného W. K. a tvorí logický a ničím nenarušovaný celok navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktoré spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčujú z jeho spáchania obžalovaného.

Správne preto prvostupňový súd konanie obžalovaného po právnej stránke kvalifikoval ako prečin zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 1, 2 Tr. zákona, nakoľko obžalovaný ako konateľ spoločnosti, ktorá bola dlžníkom, ktorý nebol schopný plniť svoje splatné záväzky, zmaril hoci aj čiastočne uspokojenie svojho veriteľa tým, že zvýhodnil iného veriteľa a spôsobil tak väčšiu škodu. Na základe uvedeného preto aj odvolací súd má za to, že obžalovaný naplnil po objektívnej, ako aj subjektívnej stránke skutkovú podstatu uvedeného prečinu.

Prvostupňový súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zaoberal aj poľahčujúcimi a pritažujúcimi okolnosťami, pričom u obžalovaného konštatoval prevahu poľahčujúcich okolností, keď zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zákona, teda že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, preto upravil trestnú sadzbu v zmysle § 38 ods. 3 Tr. zákona tak, že znížil jej hornú hranicu o jednu tretinu. Pri určení druhu trestu a jeho výmery súd prvého stupňa zhodnotil všetky okolnosti prípadu a zároveň prihliadal aj na osobu obžalovaného. Na základe zistených osobnostných a majetkových pomerov má aj odvolací súd za to, že trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov možno považovať za trest primeraný a dostatočný, ktorým sa dosiahne účel trestu vyjadrený v § 34 ods. 1 Tr. zákona, preto súd prvého stupňa, podľa názoru odvolacieho súdu, správne rozhodol ak takýto trest obžalovanému uložil.

Rovnako správne súd prvého stupňa obžalovaného zaviazal na náhradu škody vo výške 9.671,98 € na základe výpovede znalca R. W. Y., ktorý uviedol, že spoločnosť O. s.r.o. mohla spoločnosti K. SK z dlžnej sumy pomerne uhradiť sumu 9.671,98 €, teda výška škody bola vykonaným dokazovaním jednoznačne preukázaná, je súčasťou popisu skutku uvedeného výroku rozsudku a poškodený si ju uplatnil v zmysle § 46 ods. 3 Tr. poriadku riadne a včas. Zároveň, vzhľadom na skutočnosť, že poškodený si uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 28.623,82 €, správne postupoval súd prvého stupňa, ak ho so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces v zmysle § 288 ods. 2 Tr. poriadku.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré krajský súd odvolanie obžalovaného vyhodnotil ako nedôvodné a preto toto postupom podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.